

stemmelse vilde føre til, at enhver Fritænkter og enhver løsagtig Person faar Stemmeret, naar han melder sig til Valglisten, og han blot ikke nogen Sinde har villet gaa til Alters og er bleven nægtet Adgang dertil. Det blev ligeledes i Fjor paavist af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgekreds (Borgbjerg), at den omhandlede Bestemmelse var en mærkelig Modsigelse i Lovforslaget. I Kirkekommissionen af 1868 blev det foreslaaet fra Venstres Side, nemlig af I. A. Hansen og N. Rasmussen Lisbjerg-Terp, at Valgret til det kirkelige Raad, der var Tale om, skulde tilkomme de Medlemmer af Folkekirken, som havde „fuld Adgang til Nydelsen af Kirkens Goder“. Det forekommer mig, at den ærede Minister vilde have været i langt bedre Overensstemmelse med de af ham udtalte Præmisses, om han havde formet Valgretsreglen i § 4 c. paa samme Maade, som Venstremindretallet i Kommissionen af 1868. Hvad Valgbarheden til Menighedsraadene angaar eller rettere Betingelsen for at tage Sæde i samme; da finder jeg ligeledes, at naar Hensyn tages til, at Menighedsraadet faar at gøre med mange rent indre kirkelige Anliggender — jeg skal saaledes nævne § 17, der paalægger Menighedsraadet at „understøtte Præstens Gerning i Almindelighed i alt, hvad der kan tjene til at vække, styrke og lede et sundt kristeligt Liv i Menigheden“, en Paragraf, som i øvrigt vistnok mest passende vilde have Plads efter § 8; endvidere er efter § 13 flere Anliggender, som absolut maa henregnes til indre kirkelige Anliggender, Genstand for Menighedsraadets Beslutning — naar altsaa Menighedsraadet i den Grad faar at gøre med rent kirkelige Forhold, saa synes jeg, at det vilde være mest konsekvent, om man stillede lidt stærkere Krav til de Medlemmer, der skulde tage Plads i det. Lovforslaget forlanger „et skriftligt højtideligt Løfte om, at de med Troskab og Nidkærlighed ville udføre det dem betroede Hver overensstemmende med Lovgivningen og den danske Folkekirkens Forskrifter“. I Kirkekommissionen af 1868 foreslog det af mig nævnte Mindretal, I. A. Hansen og N. Rasmussen Lisbjerg-Terp, at de, som indtraadte i det eventuelle Kirkeraad, skulde „aflægge det Løfte, at de samvittigheds-

fuldt vilde arbejde for Folkekirkens Opretholdelse og Udvikling paa den evangelisk-lutherske Bekendelsesgrund efter Folkekirkens symbolske Bøger“. Jeg vil her imidlertid straks tilføje, at efter at jeg i Bladene har set meddelt Ordlyden af det Svar, den højtærede Minister har givet Deputationen fra Odense-Mødet, ere mine Betæneligheder ved § 8 væsentlig forsvundne. Paa Spørgsmaalet, om der ved Lovforslagets Udtryk „den danske Folkekirkens Forskrifter“ skulde forstaaes Kirkens symbolske Skrifter, har Ministeren ifølge den nævnte Meddelelse svaret, at der ved Folkekirkens Forskrifter mentes *alle* Folkekirkens Forskrifter i Almindelighed. Herefter falder jo Bestemmelsen i § 8 i alt væsentligt sammen med Venstremindretallets Forslag i 1868, og saa er jeg for mit Vedkommende beroliget. Der blev i Gaar gjort gældende, at denne Henvisning til Folkekirkens symbolske Bøger var saa lidet sigende, da der kunde forbindes meget forskellige Meninger dermed. Jeg tillægger disse Indvendinger en ringe Vægt. Det gælder om kirkelige Forskrifter som om andre Forskrifter, der gives af Mennesker, at de, naar de strække sig ud over et længere Tidsrum, ikke kunne være uimodtagelige for de skiftende Tidsforholds Indvirkning. Der kan være Bestanddele af saadanne gamle Forskrifter, som der til en vis Tid lægges særlig Vægt paa, men som til andre Tider træde mere i Skygge. Men deraf følger ikke, at Forskriften som Helhed har tabt sin Betydning. Der er i vor borgerlige Lovgivning, hvoraf mange Dele jo ere af meget gammel Dato, Bestemmelser, som paa denne Maade ere blevne modificerede af Tiden, men det forhindrer ikke, at Bestemmelserne i alt væsentligt gælde og blive anvendte. Jeg skal blot minde om mange Bestemmelser i Christian den V.s danske Lov, som endnu ere gældende, men som, fordi alle menneskelige Ord have en vis Bøjelighed, efterhaanden have lempet sig efter de skiftende Tidsomstændigheder. Paa samme Maade kan det til en vis Grad gaa med kirkelige Symboler. I alt væsentlig er der — det tør jeg paastaa — ingen Tvivl om hvad der i Dag som for 300 Aar siden er den lutherske Kirkes Grundbekendelse, hvad